

soldatite lähedal, ühhe kõrge kohha peal kōie
otsas sõwad, kust nenda kui ma arwasin wiisist
kaugemale ümberringi nähha wōis. Kui wālk
kāis üks mõtte mo peast lābbi ja ma ütlesin
tasfakeste omma underwitsale: „Mis teie ar-
wate, kui meie mõllemad ennestele naesterahwa
rided ümber panneme ja sedda lehma seal,
lūpsma läheme? siis wōiksime kōik illusti tāk-
hele panna ja rahholikult jälle taggasi pōrda;
meie olleme mõllemad nored ja ilma habbe-
meta mehhed, ja peaks ka need wahhid meid
ārra tundma, kullab meie nende kahhega siis
ka walmis same.“ — „Minna ollen kohhe
walmis“, kostis underwits „agga mõistate teie
lūpsa? minna ommalt poolt ei tea sest mid-
dagi.“ — „Sunnimene wōib kōik mis ta peab!“
wastasin minna, ja wiiskasin silmapilk omma
mundre seljast mahha.

Meite üllikond olli warsti walmis. Üks
triboline kōrt, üks roheline kamsul ollid mõl-
lematel selgas ja poomwilla rāttik ülle pea,
mis meie juuksed tāieste kattis. Nenda udes
mundris pūstisime meie ommad pūstulid pōue,

wōtsime lūpsikud kätte ja lāksime teele; ma
wōin kül ütelda, se kord mitte ilma seestpid-
dise kōddita, sest kui nad meid sel wiisil kätte
sawad, siis tõmmatakse meid sõda seaduse jär-
rele, kohhe oksa. Meite punnik, kes pitka
kōiega waja otsa kinni seotud olli, tunnistas
meid jubba emalt; sedda liggimale meie jõud-
sime, sedda ergemalt tõstis ta omma pead,
aeas silmad ja ninna sõdermed laiale ja hoidis
sarwa pōrmitsedeš wāsto; ma kōkkitasin paar
kordi mahha ja katsusin lūpsa, ta ei lastnud
agga mitte liggi, lōi ühtepuhko eest ja takka
ülles ja tikkus wāggise peale. Se olli nüüd
esfiotsa just nenda kui meie himmustasime,
sel wiisil wōisime meie nattuke ümber wadata,
agga kauaks ei tohtind se seddawisi mitte jāk-
da, kui need kaks Dani wahhi soldatid, kes
meite lähedal meite kimbatuse ülle sure heā-
lega naersid ja ühhe piisukese pulle seest wina
jōid, mitte meite pettust ārra ei tunneks. Hai-
dake mind ommeti!“ ütlesin ma underwitsale
tasfakeste, agga se lehm tantis kui hul omma
sodo ifka eddasi, sest ta olli paljo tuggewam